जब घर फर्किएँ

विवश वस्ती

जब घर फर्किएँ

उज्यालियो सेता र सपाट आँगन

छेउमै फुलिरहेको एकदशक पुरानो अज्ञात फूलले

गऱ्यो हार्दिक स्वागत

चम्किन नसकेका घरका नाङ्गो भित्ताहरूले

गर्न थाले अङ्कमाल

अभिवादन गर्न उभियो

मेरो सामुन्ने

एउटा सुव्यवस्थित ढोका

जब घर फर्किएँ

एक शब्द बाँकी नराखी

सुनाउन थाल्यो जीर्ण छानाले

आफ्नो पीडा

हरेक वर्ष

जाडोका क्रूर स्पर्शले कक्रिएको जस्केलो

सम्वेदनाहीन देखियो

र, निदाउन थाले चुपचाप

अलिकति विपद्मामा उभियो नजिकैको पर्खाल

जहाँ बसेर

वसन्तभरि चराहरू गाएँथे

आफ्नै वेदना/आफ्नै गीत

जब घर फर्किएँ

आँखाहरूमा

उभियो एउटा तस्वीर

जो भित्ताका माउसुलीझैं टोलाइरहेको थियो

अवाक

जसलाई हेरेर

धेरै वर्ष पहिले

एउटा चम्किलो बाटो कोरेका थिए आफन्तहरूले

जहाँबाट

सहजै पुग्न सकिन्थ्यो

हाम्रो आँसु निखिने ठाएँ

जब घर फर्किएँ

हाँसिरहेका थिए मन्दमुस्कानमा

खेतहरू

आँगनहरू

जो चढिसकेका छन् तमसुकका पानाहरूमा

निश्चित भाखा बोकेर

जब घर फर्किएँ

धेरै वर्ष पहिलेको दृश्य उभियो मेरो सामुन्ने

मानिसहरू

बिर्सेर आफ्ना मनमुटाव

सँगै मिलेर बस्थे जङ्गलमा

ओडारहरूमा

घर

के हो घर भनेको ?

बन्छ यो कसरी ?

थिएन उनीहरूको स्मरणमा

जब घर फर्किएँ

एकपटक आफैलाई सोधें गहिरिएर

ओडार छाडेर मान्छे

घरसम्म आए

घर छाडेर मान्छे

अन्त कतै जान सकेको छैन आजसम्म

जबदेखि बन्न थाले घर'

लडिरहेछन्

त्यही समयदेखि घर नहुनेहरू

घरको निम्ति

घर हुनेहरू पनि लडिरहेछन्

घरको सुरद्यााका निम्ति

(सिन्धुलीमाढी, हाल(काठमाडौं